

ȚARA CEA MAI BUNĂ DIN LUME

povestea unei regăsiri

gabriel purcăruș

doxologia

2021

CUPRINS

Introducere.....	7
Băiatul care vindea desene	19
Înger păzitor.....	30
Birocrație	41
Țara cea mai bună din lume	55
Probleme de echipă	69
Mămăligă cu brânză	80
O zi ca oricare alta.....	97
Dimineată devreme	108
Strada mea.....	111
O zi de școală	113
Pierduți de două ori.....	124
Suflete calde	130
Insomnie	138
Virtute virtuală.....	143
Vacanțe nord-americane	149
Fotbal, lumină și destin	161
Dor de țara mea	178
Restul la sută	183
Epifania săracilor în duh.....	190
Duminică de vară	193
Amandinele copilăriei.....	197

Cadoul de ziua ta	201
Politică cu delicatețe	206
Cum se pierde alegerile	215
În pat cu dulapul.....	223
Ploaie de toamnă.....	227
Oceanul dintre noi	234
Viața într-o valiză.....	239
Noua lume veche.....	246
Lecturi pe plajă.....	261
Generații și crize	267
Dietă mediteraneană	272
Avioane și frontiere	274
Zâmbete inegale	280
Nu din lumea asta	285
Oriunde și nicăieri	289
Crăciun andaluz	294
Paștile în balcon	301
O viață normală	306
Întoarcere în timp	315
Tutuiala	321
O poveste cu un cățel	339
Epilog – reîntâlnirea.....	351
Post-scriptum	356
Mulțumiri speciale	358

BĂIATUL CARE VINDEA DESENE

Niciodată, până în acea zi de octombrie 1997, nu mă gândisem că aş putea pleca definitiv din țară.

În copilărie apucasem să fac două excursii „afară”, ambele cu părinții: prima dată, cu autocarul în Bulgaria, pe când aveam 11 ani; și a doua, cu Trabantul familiei, pe la 15 ani, în alte trei țări socialiste. Erau vremuri în care turismul era considerat atât un privilegiu, cât și un risc. Privilegiu pentru cetățean, risc pentru partid, în cazul în care turistul nu mai găsea drumul de întoarcere.

Din excursia în Bulgaria îmi mai aduc aminte ca prin vis cum turiștii români ascundeau pachetele de BT pe sub scaunele autocarului, precum și un miros ascuțit de parfum de trandafir pe care îl cumpăraseră părinții. Din cealaltă, amintirile sunt ceva mai numeroase: sticle de Coca-Cola servite la benzinăriile din Cehia, înghețata ungurească cu vanilie și banane, S-Bahn-urile berlineze, muzeul transporturilor din

Dresda, podul Karel IV din Praga, magazinele pline, autostrăzile largi și netede din Ungaria. Toate, elemente de invidiat pentru România acelor ani! În plus, trăisem miracolul de a mă apropia la câțiva metri de Occident, la poarta Brandenburg, bine păzită de soldații sovietici, și privisem din Turnul Televiziunii parcul Tiergarten din Berlinul de Vest, promițându-mi solemn că într-o zi o să pun piciorul „dincolo”!

Aveam să intru în prima țară „capitalistă” abia în 1990, după revoluție, cu prilejul unei scurte vizite în Turcia, din care îmi amintesc numai de abundența de blugi, tricouri și gumă de mestecat din bazarurile din Edirne. După care, în următorii ani, mi-am văzut de treabă. M-am căsătorit în timpul studenției, am descoperit Biblia, am terminat facultatea, am început să lucrez ca profesor de fizică. Tot ce visam pe atunci era o carieră care să îmi permită un trai liniștit și să îmi ofere timp pentru citit și scris.

În jurul meu, mulți colegi și prieteni erau în căutare de burse în străinătate: unii depuneau cereri de emigrare permanentă la ambasadele europene și nord-americane, iar alții plecau cu contract de muncă în Australia sau Africa de Sud. Exemplul lor mă lăsa rece. Nu le înțelegeam motivația, așa că nu mă

interesa câtuși de puțin cum făcuseră. Nu aveam mari pretenții de la viață – dacă ieșeam din când în când în oraș la o piesă de teatru sau îmi cumpăram o carte, eram mulțumit. Salariile pe care le primeam nu erau mari, dar păreau suficiente pentru ce aveam nevoie. Locuiam în același apartament cu părinții soției; nu era cel mai comod, dar nu ne plângeam. Da, societatea românească din acei ani era una a corupției, birocrăției și indiferenței față de cetățean, dar toate astea nu mă afectau direct atât de mult.

Toate bune până când, în noiembrie 1995, ni s-a născut primul copil. Atât cheltuielile, cât și pretențiile au crescut. Dintr-o dată, salariul nu mai ajungea – trebuia să primim mereu câte ceva în plus de la părinți. Spațiul începea să fie strâmt. Perspectivele de a câștiga mai mulți bani erau limitate la a oferi lecții particulare de matematică și fizică. De asemenea, ne puneam speranțele într-o schimbare politică ce trebuia să aducă un plus de prosperitate tuturor.

Schimbarea visată a venit într-adevăr în noiembrie 1996, când Emil Constantinescu și CDR au câștigat alegerile. Dar nu a trecut mult până când ne-am dat seama că mult doritele ameliorări nu vor sosi prea curând. Noului guvern nu îi reușea reforma economică,

iar prețurile tuturor produselor erau în creștere. În primăvara lui 1997 ni se năștea al doilea copil, iar cererea de lecții particulare era în scădere.

Cu toate astea, în radarul personal nu apăruse încă ideea emigrării. Nici măcar când verii soției mele care urmau să plece definitiv în Canada au trecut pe la noi să își ia rămas bun. Țin minte că m-am mirat de decizia lor, i-am felicitat pentru curaj, dar nu mi-a trecut prin cap să le cer informații despre cum au procedat. Continuam să sper că vom găsi o soluție în România, deși nu era deloc clar ce anume.

Într-o seară de septembrie a acelui an, ajungând acasă, îmi găsesc soția șezând la birou și desenând. Când a terminat, mi-a întins o hârtie. Pe foaie mi se arătau o căsuță cu pridvor, cu un leagăn în curte, doi copii jucându-se cu un cățel și un automobil parcat alături. Pusese și un titlu: „Vis”. Ei, copiii – îi aveam deja, lipsea doar restul!

M-a cuprins un sentiment de revoltă acompaniat de o dorință puternică de a-mi schimba soarta. Nu, nu mai trebuia să aștept de la alții – era timpul să fac eu ceva! Am luat un pix și am început să redactez un text prin care ne luam angajamentul să facem tot ce

depinde de noi pentru a ne îndeplini „visul”. L-am semnat amândoi adăugând la sfârșit „Așa să ne ajute Dumnezeu”.

Nu aveam nici o idee despre cum vom proceda, dar îmi amintesc că a fost prima dată când am luat în calcul că ar trebui să caut altceva de lucru. Îmi plăcea foarte mult munca de profesor și timpul liber, dar era clar că nu mai era vorba numai despre mine – aveam doi copii de care eram responsabil.

În acea perioadă vorbeam des la telefon cu dl Iunian Chelu, un inspector de fizică, un om înțelept și credincios, căruia i-am împărtășit frământările mele. Văzându-mă atât de pornit să-mi schimb viața, m-a invitat să ne vedem la o biserică din București ca să stăm de vorbă.

Așa că, în prima duminică din octombrie, mi-am luat soția și copiii și am plecat la întâlnirea cu amicul nostru. Ne-a „cules” de la o stație de metrou și apoi ne-a condus pe niște străduțe lăturalnice până am dat de o bisericuță cochetă, construită în stil brâncovenesc, numită Stavropoleos (în grecește, „cetatea crucii”).

Am participat la slujbă rugându-mă în tăcere. Sosisem acolo cu fruntea întunecată, sub presiunea

„legământului” asumat de a îndeplini „visul” de pe hârtie, însă ascultând cântările corului, privind icoanele și simțindu-mi fața încălzită de lumânările arzânde, starea de spirit mi s-a schimbat. Devenisem ca prin farmec senin și încrezător. Era ca și cum Dumnezeu îmi făcuse cu ochiul, ștregărește: „Nu te teme! Las’ c-o rezolvăm noi și pe asta...”.

La sfârșitul slujbei, prietenul meu mă întreabă: „Și? Ce o sa faceți? Ați găsit vreo soluție?” „Nu încă, i-am răspuns. Dar uitate, soarele e sus, pe cer, și astăzi în biserică am căpătat convingerea că ceva bun ni se va întâmpla în curând. Săptămâna trecută am început să dau telefoane la rude, la colegi, la prieteni, am trimis CV-uri pe la diverse firme. Simt că ceva o să iasă”.

Trei zile mai târziu, un alt prieten, Richard, frământat de probleme asemănătoare, mă sună și îmi spune că vrea să ne vedem. Îl chem acasă, îmi cere un pahar cu apă, după care se trânteste în fotoliu și mă privește fix: „Auzi, te-ai gândit vreodată *serios* să pleci din țară?”.

Ceva din intonația sa, apăsarea solemnă pe cuvântul „serios” m-a făcut să simt că mă trezesc dintr-un

somn adânc. De data asta, Dumnezeu nu glumea! Fructul era în sfârșit copt.

Amicul meu întâlnise un avocat de emigrație și acesta îi împuiase capul cu multe informații bulversante: pasămite Canada avea nevoie de oameni tineri și educați, cu copii, ca să își populeze imensul teritoriu. Procesul emigrării nu era chiar ușor, trebuia să ai bani ca să te susții în primele luni, dar calitatea vieții de acolo era printre cele mai ridicate din lume. Pe scurt, Canada căuta unii ca noi.

Ideea de a fi „căutat” cu scopul nobil de a „popula” o țară prosperă m-a încântat pe loc. Mă și vedeam stând pe plajă sub o umbreluță, cu o sticlă de Pepsi în mână! Iată, în fine, că undeva, cineva are nevoie de mine!

În noaptea aceea nu am putut să dorm, imaginându-mi toate scenariile posibile despre unde și cum să plecăm și ce să facem acolo. Îmi părea rău acum că nu îi întrebasesm pe verii șsoției cum au procedat și că fusesem orb la frământările colegilor mei de generație. Dar timpul nu era pierdut. A doua zi am mers la ambasadă, am luat niște broșuri și am început să lucrăm pentru transformarea visului în realitate.

Procesul nu a fost deloc simplu. Am strâns informații despre criteriile de emigrare. Mi-am instalat internet acasă. Noaptea, când costul era mai mic, căutam pe *yahoo* și *altavista* tot ce se putea ști despre viitoarea destinație. Am învățat de unul singur engleza, citind broșuri și pagini ale guvernului canadian. Am „reînviat” franceza pe care o credeam uitată. Am învățat programare și m-am familiarizat cu computerul, pe care până atunci îl uram. Mi-am schimbat de trei ori ocupația, abandonând cu inima strânsă postul de profesor. Am strâns banii necesari pentru procesarea dosarului de emigrare. Pe măsură ce învățam ceva nou, simțeam că mă transform. Nu mai eram cel ce așteaptă ca guvernul să îi rezolve problemele. În primăvara lui 1998, am depus o primă cerere de emigrare, care a fost respinsă, iar în toamnă, după o nouă schimbare a locului de muncă, a urmat o a doua cerere pentru Quebec, provincie ce avea criterii diferite de restul Canadei, ceea ce ne-a condus în noiembrie la interviul de la ambasada din București. După aproape o oră de întrebări și discuții, ofițerul de emigrație s-a ridicat în picioare și ne-a anunțat solemn: „*Bienvenue au Quebec*”. Eram acceptați și, deci, eram buni pentru export!

Mai era însă de trecut un hop la care nu ne gândisem, mai puternic decât toate obstacolele de până atunci: despărțirea de părinți.

Bunicii erau bineînțeleș topiți după nepoții lor. Iar acum urma să facem saltul cel mare, să plecăm la mii de kilometri distanță, fără să știm dacă și când ne vom mai revedea.

Au început presiunile. Ne sugerau să lăsăm copiii în România. Să plecăm doar noi, adulții, să ne facem un rost, și abia când vom ști precis care ne este soarta, să venim să îi luăm. Mai mult, mama, care avusese parte de o copilărie cu multe despărțiri, nu concepea deloc să nu ne mai vadă, așa că spera să renunțăm cu totul la planul nostru. Aveam acum o altă apăsare pe suflet. Data la care urma să fie emisă viza de emigrare se apropia și trebuia luată o hotărâre.

Să îmi las copiii să fie crescuți de bunici, fără să știu când îi voi putea lua cu mine? Dar tocmai pentru ei voiam să plec, să pot să îi cresc într-o altă lume, în alt sistem, să aibă parte de o altă educație, de alte oportunități. Să renunțăm total la planul de emigrare după aproape doi ani de eforturi, numai pentru a pacifica familia? Asta nu ar fi făcut decât să ne prelungească

starea de dependență financiară, iar „visul” de a avea propriul nostru „acasă” s-ar fi îndepărtat și mai mult. Copiii ar fi rămas să aibă parte de același traseu ca toți ceilalți – școala de cartier și apoi o carieră construită cel mai probabil pe pile. Nu doream însă nici să îi facem pe părinți să sufere, și în plus ne era și nouă, firească, teamă de necunoscut.

Și atunci a apărut Dănuț.

Eram deja în luna august din 1999. Tocmai fusem la ambasada Canadei să ne ridicăm vizele, și încă nu știam precis ce o să facem cu ele. Așteptam într-o stație de autobuz la Piața Romană când observ la o măsuță un băiețel blond, frumușel, în vârstă de vreo 8 sau 9 ani, care expunea niște foi de hârtie. Mă apropii ca să mă uit mai bine. Erau vreo 10 desene făcute cu creionul, în stilul târziu al lui Picasso. Cățeluși, pisicuțe, căsuțe, toate frumoase, inocente, bine conturate. Îl întreb pe băiat ce reprezintă. „Sunt făcute de mine. Le vând ca să pot cumpăra mâncare pentru surioara mea. Mama nu are salariu mare, iar tata a murit.”

Într-o secundă, mi-am imaginat băieții mei rămânând în România și ajungând să vândă desene pe stradă ca să poată supraviețui.

„Cum te cheamă pe tine, băiețel?“ „Mă numesc Dănuț” „Cât costă desenele tale, Dănuț? Vreau să ți le cumpăr pe toate. Sper că nu te superi” „Nu mă supăr. Mulțumesc, domnule.”

Le-am strâns pe grabă, ascunzându-mi lacrimile și i-am oferit dublu față de cât ceruse. Dănuț a plecat acasă mulțumit – sora lui avea azi ce să mănânce... Am sunat-o imediat pe mama și i-am povestit întâmplarea. „Da, e posibil să regret un pic dacă plec. Dar dacă nu îmi place acolo, n-am decât să mă întorc. În schimb, dacă ratez șansa asta acum, cel mai probabil o să regret toată viața. Nu vreau ca băieții mei să ajungă să vândă desene într-o stație de autobuz”. Cu greu, mama a acceptat încă o despărțire...

Așa că, în septembrie 1999, ne-am luat zborul spre noul El Dorado. În valize, printre bagaje, am așezat „visul” Luciei, „legământul” și desenele lui Dănuț, pe care le păstrez și astăzi spre aducere aminte.